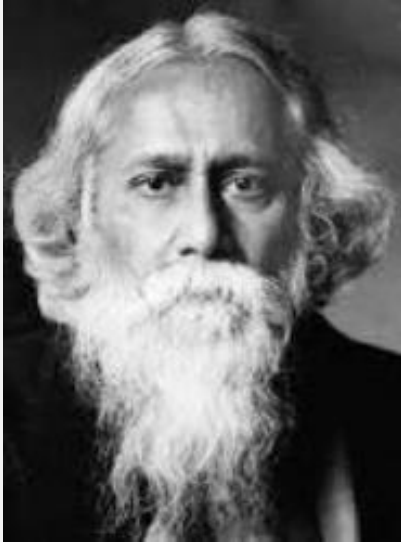

رابیندرانات تاگور، فیلسوف، نویسنده و شاعر هندی

رابیندرانات تاگور، فیلسوف و ادیب شهیر هندی در 6 مه سال 1861 میلادی در خانواده‌ای برهمایی در کلکته هندوستان به دنیا آمد. پدر بزرگش مروج آیین برهمایی و پدرش مردی دانشمند

درگذشت "رابیندرانات تاگور" فیلسوف، نویسنده و شاعر هندی (1941 م)

رابیندرانات تاگور، فیلسوف و ادیب شهیر هندی در 6 مه سال 1861 میلادی در خانواده‌ای برهمایی در کلکته هندوستان به دنیا آمد. پدر بزرگش مروج آیین برهمایی و پدرش مردی دانشمند بود.

وی از کودکی شعر می‌سرود به طوری که در چهارده سالگی نخستین شعر خود را در جشن ملی - فرهنگی بنگالی‌ها خواند. تاگور در سیزده سالگی به همراه پدر به سیر و سفر پرداخت و در هفده سالگی به همراه برادر به انگلستان سفر کرد و در رشته حقوق به تحصیل پرداخت. او در آن کشور شروع به مطالعه زبان انگلیسی و تحقیق و جستجو درباره شاعران انگلیسی نمود و خود نیز کتاب‌هایی را که به زبان بنگالی نوشته بود به انگلیسی ترجمه کرد.

وی به زودی به اصول تعالیم کهن و مکتب‌های فلسفی هند روی آورد و به آثار شاعران گذشته بنگالی و انگلیسی دلبستگی یافت.

وی تا قبل از 18 سالگی 7000 بیت شعر سرود و در این کار تبحر یافت. این متفکر هندی در سال 1901 میلادی مدرسه‌ای با نام خانه صلح تأسیس کرد و همه نظریاتش را درباره چگونگی آموزش و پرورش، در این مدرسه به مرحله اجرا و عمل درآورد. تاگور در این مؤسسه، همواره به تربیت و ارشاد جوانان هندی و در پیشرفت معنویشان براساس اندیشه‌های مذهبی و سنتی می‌پرداخت. این سازمان تربیتی در سال 1921 میلادی توسعه یافت و به دانشگاه تبدیل شد.

تاگور به موازات نشر مقالات و کتاب‌های گوناگون، درباره مسائل تربیتی و فرهنگی، همچنان به خلق آثار ادبی محض، ادامه داد. تاگور از دوستان نزدیک گاندی، پیشوای هند بود و خود نیز هنرمند و متفکری بزرگ با افکاری بلند و نوشته‌ها و تابلوهایی بسیار جالب به شمار می‌رفت. این شاعر هندی در اشعار و نوشته‌هایش، توصیفات لطیفی از طبیعت را با تفکرات مذهبی و فلسفی در هم آمیخته است.

تاگور عقیده داشت که این تحول فرایند یادگیری از طریق رنج است. او این اندیشه را به زیبایی تمام در یکی از اشعار خود بیان می‌کند. از میان آثار منثور تاگور که بیان کننده فلسفه اوست، شاید دل‌انگیزتر از همه، مجموعه نامه‌های خارجی است که در سال 1921 میلادی انتشار یافت. همچنین از رابیندرانات تاگور حدود 60 دیوان شعر، چهار داستان کوتاه و بلند، پنجاه نمایش‌نامه و تعدادی رساله و کتاب فلسفی به جای مانده که بیشتر آن‌ها به زبان انگلیسی ترجمه شده است. این اندیشمند هندی در 1913 میلادی به عنوان اولین آسیایی، جایزه نوبل ادبی را دریافت کرد و شهرتی جهانی یافت. این جایزه، نه تنها به خاطر زیبایی شاعرانه سبکش در نوشتن، بلکه به خاطر عمق فلسفی افکارش به او اعطا شد. تاگور تنها شاعری غزل‌سرا نبود، بلکه مدیحه‌سرا، حماسه‌سرا و نویسنده‌ای میهن‌پرست بود، برای کودکان شعر می‌سرود و در کنار اندیشه‌های فلسفی استوار، طبع بذلگو و طنزآمیزش نیز تجلی می‌کرد. نمایش‌نامه‌هایش از محیطی رنگین و خوش‌آهنگ و هیجان فراوان برخوردار بود. به موسیقی و نقاشی علاقه خاص داشت و موسیقی را زبان روح و نقاشی را وسیله نزدیکی به عالم طبیعت می‌دانست.

تاگور اساس مذهب را برپایه نیکی و زیبایی نهاده بود و تمدن واقعی را در تحمل سختی‌ها و متانت روح می‌دانست. از نظر تاگور، کمال مطلوب در عظمت روح و دست یافتن به عالم ناشناخته است و بشر تا درون خود را نشناسد معنی واقعی زندگی را درک نمی‌کند. اما مفهوم این نظر، کناره‌گیری از زندگی و لذت نیست.

آثار متنوعی از تاگور بر جای مانده که باغبان، گورا، وطن و جهان، گیتاجانی، خاطرات من، قربانی و پُست‌خانه از آن جمله است. رابیندرانات تاگور سرانجام پس از یک عمل جراحی، در هفتم اوت 1941 میلادی در هشتاد سالگی در خانه‌ای که به دنیا آمده بود، درگذشت.